

Qui vol la fusió valenciana?

Les dues caixes valencianes més importants, Bancaixa i la Caixa del Mediterrani, tornen a estar en el punt de mira d'una possible fusió. Pels partidaris, es guanyaria en eficàcia i competitivitat, però els detractors critiquen la pèrdua de llocs de treball que provocaria.

La fusió del Santander amb el Central Hispano ha obert la porta a les grans entitats financeres, afavorides per una forma de funcionament independent i dirigida als beneficis econòmics. Una situació que no es pot comparar amb les caixes d'estalvis, les quals tenen una doble característica: la territorialitat i la funció social de desenvolupament de la comunitat autònoma en la qual s'implanten. Tot i que també han de buscar el benefici econòmic.

És el cas de Bancaixa i la CAM (Caixa d'Estalvis del Mediterrani). Aquestes dues caixes, les dues més importants del País Valencià i la quarta i cinquena de l'estat espanyol per recursos aliens, respectivament –segons la Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvis (CECA)–, han estat sotmeses durant els últims deu anys als rumors sobre la seua fusió, comentaris que a hores d'ara s'incrementen per la conjuntura externa.

Avantatges i desavantatges. Cap representant de les caixes no vol fer declaracions oficials respecte a la possible fusió, per deferència cap a l'altra entitat i perquè, segons fonts de les dues entitats, "no hi haurà res concret fins que passen les eleccions de juny".

Tothom està d'acord a dir que els avantatges d'una fusió entre aquestes dues estructures comencen per la reducció de costos i un augment de la grandària, que permetria augmentar la competitivitat. La baixada dels tipus d'interès, la creixent competència, a més d'un

moment de marges estrets i la dificultat del creixement dels dipòsits d'estalvis tradicionals, són factors que obliguen a mantenir una estructura gran i potent per afrontar la situació. Antonio Gil-Terrón, vice-president segon de la CAM i assessor del president de la Generalitat Valenciana, diu que la fusió té "més pros que contres". Entre d'altres avantatges, per descomptat, la

Alguns experts calculen que la fusió de les caixes valencianes provocaria una reducció de plantilla de 1.500 persones.

reducció de les despeses d'exploració, la possibilitat d'obtenir una entitat més competitiva, a més de representar una dura competència per a les entitats de fora que volgueren introduir-se al País Valencià. Pel que fa a l'obra social, també considera possible ajuntar els esforços de les dues entitats per evitar la duplictat, i una racionalització de la xarxa d'oficines.

Però també hi ha opinions en contra. Aureli Martínez, de l'Institut d'Economia Internacional –i ex-conseller d'Economia del govern valencià– considera que una fusió

donaria una reducció de costos que "teòricament ha de portar una major eficàcia i una major competitivitat, encara que entre els economistes no hi ha unanimitat respecte a les fusions. De fet, el banc més rendible a l'estat és el Banc Popular, i per altra banda hi ha qui considera més important la gestió que no la grandària". Per a Martínez, la reducció de costos passa per la reducció de plantilla, que ell calcula "en unes 1.500 persones, una gran part dels quals eixiran del serveis centrals". Aquesta reducció comporta una nova conseqüència, com és "la desaparició de capital humà qualificat. Tampoc no està garantit que es mantinga la filosofia del grup més eficient i la reducció de cost pot provocar una reducció de la quota de mercat."

La duplictat de la xarxa al País Valencià s'intensifica a les zones d'expansió, perquè les dues caixes tenen els mateixos objectius: Illes Balears, Catalunya i Madrid. Segons Aureli Martínez, abans de la fusió existeixen moltes formes de cooperació i de coordinació que evitarien la duplictat en l'obra social. "També es poden obtenir posicions d'avantatge a l'hora de comparar d'altres empreses unificant esforços, sense la necessitat de la fusió." La CECA també s'ha manifestat d'acord amb aquesta possibilitat i, en una reunió amb caixes alemanyes tinguda a principis del mes de febrer a Alacant, el director general adjunt de la Confederació, José Antonio Olabarrieta, es va mostrar a favor d'establir aliances estratègiques entre les di-

concretarà fins després de les eleccions del juny

ferents caixes d'estalvis, com una forma de consolidació en el mercat financer. Olabarrieta afegia que aquestes col·laboracions permeten a les caixes mantenir la seua identitat operativa dins de les comunitats autònomes.

Costos laborals. Ningú no nega que una fusió haurà de provocar un cost laboral. Gil-Terrón considera que no ha de ser traumàtic, mentre que el sindicat UGT troba molt important aquest inconvenient. Félix Fernández, secretari sectorial d'estalvi, creu que la fusió donaria "una plantilla de 9.500 treballadors, però amb duplicitat en serveis centrals i en gran part de les ciutats on les dues entitats estan implantades". Des del seu punt de vista, "la reducció de plantilla seria bastant traumàtica perquè la mitjana d'edat dels treballadors de Bancaixa està entorn dels quaranta anys, i això fa molt difícil parlar de jubilacions o pre-jubilacions. Tan sols un 10% de la plantilla està per damunt dels cinquanta anys."

Contra el que deia Antonio Gil-Terrón de blindatge per barrar l'entrada d'altres entitats, Félix Fernández considera que la fusió "obriria les portes a noves entitats, perquè molts empresaris tenen dos o tres comptes en bancs i caixes diferents. Si ara es fusionen, part dels seus recursos els hauran de col·locar en un altre agent financer. I durant els pròxims anys la nova entitat haurà d'abocar-se a la reestructuració i la cohesió, i això serà aprofitat per la competència per guanyar mercat."

Félix Fernández creu que "a curt termini, aquest procés no és beneficiós, perquè la nova caixa hauria d'iniciar una expansió poc meditada i amb més risc de negoci". Però malgrat aquestes opinions, UGT té molt clar que en la decisió final els sindicats tenen poc a dir i que es tracta d'una decisió política.

A aquesta conclusió també ha arribat Comissions Obreres, per això José M. Puchades, responsable del sector d'estalvi a CCOO diu que el sindicat no es planteja més que "la defensa dels treballadors a través d'un protocol pel qual tractarà de defensar els llocs de tre-

ARXIU / RAFA GIL

ARXIU

ball, la ubiqüitat i l'homologació de les condicions de l'extraconveni més favorables al treballador". En qualsevol cas les opinions contra la fusió es basen en la grandària actual de les dues caixes, prou fortes per encarar la situació del mercat.

Les protagonistes. Bancaixa, amb seu a València, és la quarta caixa d'estalvis dintre de l'estat espanyol. El 1998 va obtenir un resultat consolidat de 35.983 milions de pessetes, xifra que va significar un increment respecte a l'exercici anterior del 15,92%. Aquestes dades mostren, segons el president de Bancaixa, Julio de Miguel, "l'excel·lent exercici, malgrat l'estreyniment de marges, gràcies a la contenció de la despesa i al ritme de l'expansió". En aquest sentit, Bancaixa ha aprovat el seu pla estratègic, que preveu obrir 200 noves oficines en tres anys. Fins ara aquesta entitat compta 1.021 oficines, 70 de les quals es troben fora del País Valencià, i més de 5.500 treballadors.

Per la seua banda, la CAM —que té la seu central a Alacant— va obtenir el 1998 un benefici de 24.047 milions de pessetes, amb un increment del 17%. Segons fonts de l'entitat, aquestes dades "mantenen la tendència de creixement dels darrers anys". El 1998, a més,

s'hi han integrat el Banc Sanpaolo i l'Abbey National. Actualment, la CAM també està expandint-se per les Illes Balears, Catalunya i Madrid. En total té 749 oficines i un total de 4.841 empleats. La fusió de les dues entitats donaria la tercera caixa de l'estat, només superada per la Caixa de Pensions i per Cajamadrid.

I és que cada vegada que hi ha fusions es torna a parlar de la possibilitat d'unió entre CAM i Bancaixa. Fins ara, en les seues declaracions, els responsables de la CAM, encapçalats pel seu president Vicente Sala, i els responsables de Bancaixa, amb Julio de Miguel al front, s'han oposat rotundament a la possibilitat d'una unió. El tarannà, però, ha canviat últimament i les darreres informacions apunten cap a una baixada del to. El president de Bancaixa va manifestar que les fusions són la "tendència" i va afegir: "Estem oberts a tot, preferiblement en l'àmbit de la Comunitat Valenciana." I Juan Antonio Gisbert, director general de la CAM, va assenyalar: "Ara assistirem a tota mena de processos de fusió, tant entre caixes com entre bancs i altres entitats". I dies després afegia: "No és necessari ser més gran. Sí que és imprescindible ser cada dia més eficient."

Les seus de Bancaixa a València i de la CAM a Alacant. Els màxims responsables de les dues caixes s'havien oposat rotundament a una fusió, però sembla que darrerament les posicions s'han flexibilitzat.

Maria Jesús Mínguez